

Η Δίκη του Χριστού (Μια νομική ανάλυση)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Τοιχογραφία από το Αχίλλειον στην Κέρκυρα. Το καθολικό παρεκκλήσι της Ελισάβετ αποτελεί ολόκληρο ένα έργο τέχνης, με εντυπωσιακότερο σημείο την τοιχογραφία στο θολωτό, που απεικονίζει τη δίκη του Χριστού.

Η δίκη του Χριστού – Μια νομική ανάλυση του Χρήστου Δερμοσονιάδη (Δικαστή)

Όταν ο Πιλάτος βεβαιώθηκε για την αθωότητα του Χριστού και θέλησε να τον απολύσει τότε οι Ιουδαίοι φώναξαν: «Ημείς νόμον έχομεν και κατά τον νόμον ημών οφείλει αποθανείν, ότι Θεού υιόν εαυτόν εποίησε.» (Ιωάν.10' 7). Αυτή είναι και η σημερινή θέση των Εβραίων. Ισχυρίζονται ότι ο Χριστός παρέβη πράγματι το Μωσαϊκό Νόμο και δίκαια κατεδικάσθη σε θάνατο.

Είναι δυνατόν όμως η ανθρώπινη Δικαιοσύνη να έφθασε σε τέτοια αντίθεση προς τηΘεία Δικαιοσύνη ώστε να καταδικάσει σε θάνατο τον ίδιο το Θεό και εν ονόματι του Νόμου να θανατώσει το Δημιουργό; Το βασικό λοιπόν ερώτημα είναι αν η δίκη του Χριστού ήτανε μία δίκαιη δίκη, κατά το ανθρώπινο μέτρο, αν δηλαδή έγινε σύμφωνα με το νόμο και τη δικονομία.

Η δικαιοσύνη την εποχή του Χριστού βρισκόταν σε αρκετά ψηλό επίπεδο. Το Ρωμαϊκό Δίκαιο σε λίγα θέματα υστερούσε από το σημερινό ευρωπαϊκό δίκαιο και

το εβραϊκό ήτανε ιεροκρατικό και στηριζόταν στο Μωσαϊκό Νόμο.

Τα εβραϊκά δικαστήρια ήτανε πολυμελή. **Ανώτατο Δικαστήριο ήταν το Μέγα Συνέδριο** που είχε και άλλες εξουσίες. Έδρευε στην Ιερουσαλήμ, απετελείτο από 120 μέλη με πρόεδρο τον Αρχιερέα και είχε στη διαταγή του στρατιωτική δύναμη, την κουστωδία. Οι θανατικές καταδίκες των εβραϊκών δικαστηρίων έπρεπε να επικυρωθούν από τη Ρωμαϊκή εξουσία όπως αναφέρεται στο βιβλίο «Η δίκη του Ιησού» του θεολόγου Δημήτριου Καππαή.

Η θανατική ποινή προβλεπόταν για αρκετά αδικήματα αλλά σύμφωνα με τις αντιλήψεις του λαού σπανίως επιβαλλόταν. **Η εκτέλεση γινόταν με διάφορους τρόπους, από τους οποίους πιο βασανιστικός και εξευτελιστικός ήταν ο θάνατος επί του σταυρού**, ο οποίος συνηθίζετο από τα Ρωμαϊκά δικαστήρια, τα οποία δεν είχαν ενδοιασμούς στην επιβολή θανατικής καταδίκης.

Κατά την εβραϊκή δικονομία η προανάκριση ήταν άγνωστη και δεν υπήρχε δημόσιος κατηγορός. Η απόφαση δεν μπορούσε να στηριχθεί στην παραδοχή του κατηγορουμένου αλλά μόνο στις μαρτυρίες. **Η δίκη διεξαγόταν μέρα, με ανοικτές τις πόρτες, ενώπιον του λαού**. Ξεκινούσε με τους μάρτυρες υπερασπίσεως και ακολουθούσαν δύο τουλάχιστον μάρτυρες κατηγορίας, που έπρεπε να δώσουν σαφή και πανόμοια μαρτυρία, κρατώντας το δεξί τους χέρι πάνω στο κεφάλι του κατηγορουμένου και σε περίπτωση θανατικής καταδίκης έπρεπε να συμμετέχουν στην εκτέλεση και να ρίξουν τις πρώτες πέτρες, εάν η θανάτωση θα γινόταν με λιθοβολισμό.

Ο Κατηγορούμενος εθεωρείτο αθώος μέχρι την τελική του καταδίκη, εδικαιούτο να μιλήσει, να φέρει μάρτυρες και να τύχει καλής μεταχείρισης. Κατά τη γνώμη των συγγραφέων δεν ετηρούντο πρακτικά αλλά η ίδια η καταδίκη εκδιδόταν με γραπτό διάταγμα. (Κοντογόνη: Εβραϊκή Αρχαιολογία, Β'4). Πάντως **διάταγμα καταδίκης του Χριστού δεν έχει βρεθεί**.

Οι Δικαστές έπρεπε να είναι αμερόληπτοι, δίκαιοι και μερικοί απ' αυτούς να υπερασπίζουν τον κατηγορούμενο. Σε περίπτωση θανατικής καταδίκης ανεβάλλετο η τελική απόφαση για τη μεθεπόμενη μέρα και εάν επικυρωνόταν η θανατική καταδίκη η εκτέλεση έπρεπε να γίνει την άλλη μέρα και όχι αυθημερόν. Από την έναρξη της ακροάσεως μέχρι την εκτέλεση χρειαζόταν τουλάχιστον 4 μέρες.

Στον τόπο της εκτέλεσης συνόδευε τον κατηγορούμενο έφιππος δικαστής, που καλούσε το λαό να αναφέρει αμέσως στο Δικαστήριο, το οποίο συνεδρίαζε εκείνη την ώρα, οτιδήποτε ελαφρυντικό για τον κατηγορούμενο και τότε σταματούσε αμέσως η εκτέλεση.

Αυτά για τη Δικαιοσύνη στο Ισραήλ. Πρέπει όμως να αναφερθεί ότι στα χρόνια της ρωμαϊκής υποτέλειας **υπήρχε μεγάλη φαυλότητα και ηθικός ξεπεσμός**, με αποτέλεσμα οι άρχοντες να είναι πρόσωπα φαύλα, που εξασφάλιζαν τη θέση τους δωροδοκώντας τους Ρωμαίους ηγεμόνες. Οι Δικαστές δεν είχαν πλέον την εντιμότητα και την ανθρωπιά που είχαν οι προκάτοχοι τους. Ολόκληρο το έθνος βρισκόταν σε ξεπεσμό και αθλιότητα.

Μετά την ανάσταση του Λαζάρου πολλοί Ιουδαίου πίστεψαν στον Χριστό. «Συνήγαγον ουν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συνέδριον και έλεγον. Τι ποιούμεν, ότι ούτος ο άνθρωπος πολλά σημεία ποιεί;... Εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερέως του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.» (Ιω. ΙΑ'48-50)

«Εβουλεύσαντο δε οι αρχιερείς ίνα και τον Λάζαρον αποκτείνωσιν, ότι πολλοί δι' αυτόν υπήγον των Ιουδαίων και επίστευον εις τον Ιησούν.» (Ιω. ΙΒ'10)

Και η στρατιωτική κουστωδία, μαζί με ένοπλους υπηρέτες, όταν συνέλαβε τον Ιησούν δεν τον έφερε στο δικαστήριο αλλά στον πεθερό του αρχιερέα, τον Άννα, που υπηρέτησε στο παρελθόν σαν αρχιερέας. Και ο Άννας, χωρίς να έχει καμιά εξουσία άρχισε ανάκριση για να βρει αιτία εναντίον του συλληφθέντος. Κι ο Χριστός απαντά. «Επερώτησον τους ακηκοότας» «εν κρυπτώ ελάλησα ουδέν». (Ιω. ΙΗ',20).

Η απάντηση δεν άρεσε και ένας υπηρέτης ερράπισε τον Ιησούν λέγοντας «ούτως αποκρίνη τω αρχιερεί;» Σε λίγη ώρα οδήγησαν τον Χριστό στο σπίτι του αρχιερέα Καϊάφα και μέχρις ότου μαζευτούν τα μέλη του Μεγάλου Συνεδρίου οι υπηρέτες έδερναν, έβριζαν και κοροΐδευαν τον Χριστό. Το εβραϊκό δίκαιο απαγόρευε την ανάκριση και την κακοποίηση του κατηγορουμένου. (Mishna, Sotah 1,4).

Και άρχισε η συνεδρίαση του Ανωτάτου Εβραϊκού Δικαστηρίου με άλλες τρεις δικονομικές παραβάσεις. Το Μέγα Συνέδριο συνεδρίασε στο σπίτι του αρχιερέα και όχι στο κτίριο του Δικαστηρίου και συνεδρίασε νύκτα, πράγμα απαγορευμένο (Mishna, Sanhedrin IV,1), χωρίς να προϋπάρχει σαφής κατηγορία από δύο τουλάχιστον μάρτυρες, όπως απαιτούσε η δικονομία.

Μετά την έναρξη της δίκης βρέθηκαν δύο ψευδομάρτυρες που διαστρέβλωσαν το

λόγο του Κυρίου «λύσατε τον ναόν τούτον και εν τρισίν ημέρας εγερώ αυτόν» (Ιω. Β'19), που οπωσδήποτε ελέχθηκε για την Ανάσταση του ιδίου και όχι για το ναό του Σολομώντος. Οι μαρτυρίες όμως δεν ταίριαζαν μεταξύ τους, παρά το γεγονός ότι δόθηκαν αντικανονικά με την ταυτόχρονη παρουσία και των δύο μαρτύρων. Έπρεπε λοιπόν να καταδικαστούν σε θάνατο οι ψευδομάρτυρες σύμφωνα με το Δευτερονόμιον (Ιθ' 18-21). «και ιδού μάρτυς άδικος εμαρτύρησεν άδικα, αντέστη κατά του αδελφού αυτού, και ποιήσετε αυτόν τον τρόπον πονηρεύσατο ποιήσαι κατά του αδελφού αυτού... Και οι επίλοιποι ακούσαντες φοβηθήσονται....».

Το Συνέδριο αποφάσισε ότι δε μπορεί να στηριχθεί σ' αυτούς τους μάρτυρες και ο Πρόεδρος του, ο αρχιερέας Καϊάφας, ερώτησε το Χριστό «συ ει ο Χριστός ο υιός του Θεού; λέγει αυτό ο Ιησούς. Συ είπας... Τότε ο αρχιερεύς διέρρηξε τα ιμάτια αυτού λέγων ότι εβλασφήμησε. Τι έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων;» (Ματθαίου ΚΣΤ' 63).

Η ομολογία του κατηγορούμενου, αν τέτοια θεωρηθεί η απάντησή Του, δεν αποτελούσε κατά το Μωσαϊκό Νόμο απόδειξη. Χρειαζόταν μάρτυρες «επί στόματος δύο μαρτύρων και επί στόματος τριών μαρτύρων στήσεται παν ρήμα» (Δευτερονόμιον Ιθ'15).

Δεν υπήρξε καθόλου υπεράσπιση, που εθεωρείτο απαραίτητο μέρος της δικαστικής διαδικασίας. (Sanhedrin IV,5). Την υπεράσπιση την ανελάμβανε ένας τουλάχιστον από τους δικαστές για να μην μείνει κανένας κατηγορούμενος ανυπεράσπιστος.

Ο αρχιερέας «διέρρηξε τα ιμάτια του» πράγμα που απαγορεύει ο Μωσαϊκός νόμος στους ιερείς (Λευϊτικόν 6, ΚΑ'10).

Και τα μέλη του Συνεδρίου απεκρίθησαν «ένοχος θανάτου εστί» (Ματθαίου ΚΣΤ'67). Η ψηφοφορία έγινε ταυτόχρονα, ενώ έπρεπε να γίνει με τη σειρά, από το νεότερο δικαστή προς τους παλαιότερους για να μην επηρεαστούν μεταξύ τους.

Μετά την καταδίκη άρχισαν άλλα έκτροπα «και ήρξαντο τινές εμπτύειν αυτό και περικαλύπτειν το πρόσωπον αυτού και κολαφίζειν αυτόν και λέγειν αυτό προφήτευσον ημίν τις εστί ο παίσας σε. Και οι υπηρέται ραπίσμασιν αυτόν έβαλον» (Μάρκον ΙΔ' 65).

Για να τηρήσουν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τα προσχήματα περίμεναν να ξημερώσει και συνεδρίασαν πάλιν για να επικυρώσουν την καταδίκη στο κτίριο του Μεγάλου Συνεδρίου, δίπλα στα τείχη της Ιερουσαλήμ. «Και ευθέως επί το πρωί συμβούλιον ποιήσαντες οι αρχιερείς μετά των πρεσβυτέρων και γραμματέων και όλον το συνέδριον, δήσαντες τον Ιησούν απήνεγκαν και παρέδωκαν τω Πιλάτῳ» (Μάρκον ΙΕ',1).

Ο Χριστός συνελήφθη την Πέμπτη το βράδυ και η επίσημη δίκη διεξήχθη, ολοκληρώθηκε και εκτελέστηκε η θανατική ποινή μέσα στην ίδια μέρα, την Παρασκευή, κατά παράβαση των κανόνων (Sanhedrin IV,1), ενώ έπρεπε να περάσουν 4 τουλάχιστον μέρες.

Γράφεται στην Ακολουθία των Αγίων Παθών πριν από το 12ο Ευαγγέλιο ότι: «Ἦδη βάπτεται κάλαμος αποφάσεως παρά κριτῶν ἀδίκων και Ἰησοῦς δικάζεται και κατακρίνεται Σταυρῷ. Και πάσχει ἡ κτίσις ἐν Σταυρῷ καθορώσα τον Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμέ πάσχων, Ἀγαθέ, Κύριε, δόξα σοι.» Κατά το Μωσαϊκό Νόμο ἡ Θεοποίηση ἀνθρώπου ἀποτελοῦσε βλασφημία και ἀδίκημα. Ὁ κατηγορούμενος ὁμως ἐδικαιούτο υπεράσπιση.

Ο Χριστός ἔκανε ἀναρίθμητα θαύματα μπροστά στο λαό. Και οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι τῆς Ιερουσαλήμ τον υποδέχτηκαν μερικὲς μέρες πριν ἀπὸ τὴ δίκη ψάλλοντας «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.» (Ιω.ΙΒ'13).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀνθρωπότητα περίμενε τὸ Σωτήρα, «τὴν προσδοκία τῶν ἐθνῶν», «τον καθολικό διδάσκαλο» τοῦ Σωκράτη, τὸ «Λόγο» τοῦ Πλάτωνα, τον «Ἄγνωστο Θεό» τῶν Ἀθηναίων, τον «νέο Θεό» τῶν 3 μάγων, τον Ἅγιο» τοῦ Κομφούκιου και τον ἀναμενόμενο ἀπὸ ὅλους τοὺς Προφῆτες τοῦ Ἰσραήλ «Μεσσία».

Οἱ μορφωμένοι εβραῖοι γνώριζαν καλά ὅλες τὶς προφητείες, που συνέκλιναν και συμφωνοῦσαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Ἰησοῦς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μεσσίας – Χριστός ὅπως ἀναφέρεται και στο βιβλίο τοῦ Ἰώση που Contra Apionem Lib. II 17. Ἡ ζωὴ, ἡ διδασκαλία Του και τὰ ἀπειράριθμα θαύματα Του δεν χωροῦσαν καμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ Μεγάλο Συνέδριο ὁμως ἀπαξιεῖ νὰ μελετήσῃ τὸ θέμα και νὰ ἐξετάσῃ μήπως ἐνώπιον τοῦ ἀντί Θεοποίηση ἀνθρώπου ἔχει ἐνανθρώπιση Θεοῦ. Μάλλον δεν

απαξιεύει, αλλά σε γνώση του καταδικάζει το Μεσσία, εφ' όσον ο αρχιερέας είχε πει μετά την ανάσταση του Λαζάρου «ούτος ο άνθρωπος πολλά σημεία ποιεί...», όπως αναφέρεται και στο βιβλίο “Η δίκη του Ιησού” του εισαγγελέα Χρήστου Τραπεζούντιου.

Πρεσβύτεροι και Αρχιερείς κατεδίκασαν σε θάνατο το Θεό τους και δέσμιο τον οδηγούν στον Ρωμαίο Πιλάτο για να επικυρώσει τη θανατική καταδίκη.

Μια νέα δίκη, Ρωμαϊκή, ξεκινά.

Ήτανε πρωί της Παρασκευής, της προηγούμενης μέρας του εβραϊκού Πάσχα, που έφεραν οι εβραίοι τον Ιησούν έξω από το Πραιτώριο. Οι εβραίοι δεν ήθελαν να μπουν στην κατοικία ειδωλολάτρη για να μη μολυνθούν πριν από το Πάσχα και στην επιμονή τους ο ρωμαίος ηγεμόνας διέταξε και τοποθέτησαν στο λιθόστρωτο μπροστά από το Πραιτώριο τη δικαστική του έδρα για να δικάσει εκεί τον κατηγορούμενο. Κατά το τυπολατρικό ρωμαϊκό δίκαιο η δικαστική εξουσία ήταν απόλυτα συνδεδεμένη με την έδρα, την τήβεννο και τη σφραγίδα του δικαστή παρά με το άτομο του.

Με την έναρξη της δίκης παρατηρείται **η πρώτη δικονομική παράβαση**. Ο κατηγορούμενος ήτανε δέσμιος κατά τη διάρκεια της δίκης ενώ έπρεπε να θεωρείται ο κατηγορούμενος αθώος μέχρι την καταδίκη. Και αρχίζει η δίκη με την ερώτηση του Πιλάτου: «τίνα κατηγορίαν φέρετε κατά του ανθρώπου τούτου;»

Έπρεπε λοιπόν οι εβραίοι να κατηγορήσουν τον Ιησούν. Αλλά κατηγορία για βλασφημία δε θα ενδιέφερε τον ρωμαίο ηγεμόνα. Ούτε θα επέφερε θανατική καταδίκη. Ο αρχιερέας Καϊάφας διετύπωσε ενώπιον του λαού νέα, εντελώς ψευδή, κατηγορία λέγοντας «τούτον εύρομεν διαστρέφοντα το έθνος και κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα εαυτόν Χριστόν Βασιλέα είναι». (Λουκά ΚΓ',2)

Η απάντηση του Καϊάφα ήτανε εντελώς ψευδής γιατί το Μέγα Συνέδριο καταδίκασε τον Ιησούν με άλλη κατηγορία, την βλασφημία. Ήτανε ψέμα όμως και το περιεχόμενό της, γιατί ο Χριστός είχε δώσει διαφορετική απάντηση στους μαθητές των Φαρισαίων, όταν τον ρώτησαν για τη ρωμαϊκή φορολογία «απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Ματθ. ΚΒ',21)

Έπρεπε βάσει του Ρωμαϊκού Δικαίου να γίνει γραπτή αίτηση για εισαγωγή σε δίκη. Έπρεπε να αναφερθεί το όνομα και τα στοιχεία του κατηγορούμενου και να

διατυπωθεί ακριβώς η κατηγορία. Έπρεπε να συνταχθεί πρωτόκολλη κατηγορίας. Έπρεπε να καθοριστεί η μέρα της δίκης και να κληθούν και να ακουστούν, εκείνη τη μέρα, οι μάρτυρες. (Δημαρά: Ιστορία Ρωμαϊκού Δικαίου, Β 132). Εάν όμως θεωρηθεί ότι δεν επρόκειτο για πρωτόδικη υπόθεση αλλά για επικύρωση της θανατικής καταδίκης του εβραϊκού δικαστηρίου τότε η εισαγωγή στη δίκη έπρεπε να γίνει με καταχώριση γραπτής αίτησης μαζί με την πρωτόδικη απόφαση.

Ο Πιλάτος δεν έκανε τίποτε απ' αυτά. Κατέβη από την έδρα του, πράγμα που κατά το Ρωμαϊκό Δίκαιο σήμαινε ότι δεν έχει πλέον δικαστική εξουσία, μπήκε στο Πραιτώριο και εκεί συνομίλησε με τον κατηγορούμενο, μακριά από το μαινόμενο πλήθος των εβραίων, ενεργώντας κάποιας μορφής ανάκριση.

«Συ ει ο βασιλεύς των Ιουδαίων;» (Λουκά ΚΓ'3), ρώτησε ο Πιλάτος τον Ιησούν, ο οποίος **απεκρίθη** «η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου... εγώ... εις τούτο ελήληθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αληθεία». (Ιω. ΙΗ', 35 επ.)

Την απάντηση του Ιησού την κατάλαβε ο Πιλάτος. Ο Χριστός ήτανε πνευματικός ηγέτης και όχι κοσμικός άρχοντας. Έκρινε αμέσως ότι δεν ευσταθούσε η κατηγορία και δεν υπήρξε ο Ιησούς ένοχος αντιποίησης εξουσίας. Ο Πιλάτος επιβεβαίωσε τη θέση του με τη φράση που εξεστόμισε «τι έστιν αλήθεια;» Μια ερώτηση που δεν περίμενε απάντηση γιατί η αλήθεια ήτανε κατ' εκείνον μια φιλοσοφική ουτοπία. Με το πρακτικό ρωμαϊκό πνεύμα που τον χαρακτήριζε ο Πιλάτος βγήκε από το Πραιτώριο και αθώωσε αμέσως τον κατηγορούμενο λέγοντας στους Ιουδαίους «εγώ ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω εν αυτώ». (Ιω. ΙΗ' 38).

Έπρεπε ο Ιησούς να αφεθή αμέσως ελεύθερος.

Ο όχλος όμως δημιουργούσε μεγάλο θόρυβο μπροστά στο ανάκτορο επιμένοντας στη θανατική καταδίκη. Μέσα από τις φωνές ο Πιλάτος ξεχώρισε ότι ο Ιησούς ήτανε Γαλιλαίος. Και η Γαλιλαία ήταν έξω από τη δικαιοδοσία του Πιλάτου. Η Γαλιλαία είχε άρχοντα, τετράρχη, τον εξηρητημένο βασιλιά Ηρώδη τον Αντύπα.

Ο Πιλάτος λοιπόν παρά το γεγονός ότι είχε αμέσως προηγουμένως αθώωσε τον Ιησούν, επικαλέστηκε την τοπική αρμοδιότητα του Ηρώδη. Και για να απαλλαγεί από κάθε ευθύνη έστειλε τον Ιησούν στον Ηρώδη, που βρισκόταν εκείνες τις μέρες στην Ιερουσαλήμ. (Λουκά ΚΓ' 6-7)

Ο Ιησούς δεν απάντησε σε καμιά από τις ερωτήσεις του Ηρώδη, που αποκεφάλιστον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο.

Ο πανούργος Ηρώδης δεν θέλησε να ξαναβάψει τα χέρια του με άγιο αίμα και

απεφάσισε ότι δεν έχει αρμοδιότητα γιατί το αδίκημα του Ιησού και η εβραϊκή καταδίκη του έγιναν έξω από τα δικά του σύνορα της Γαλιλαίας.

Ο Χριστός λοιπόν αθώθηκε για δεύτερη φορά από τη Ρωμαϊκή εξουσία με την απόφαση του Ηρώδη. Αντί όμως να αφεθεί ελεύθερος οδηγείται και πάλιν δέσμιος στον Πιλάτο, αφού ο Ηρώδης και οι στρατιώτες του τον εξευτέλισαν και του φόρεσαν βασιλικό μανδύα (Λουκά ΚΓ' 11) πράγματα εντελώς απαράδεκτα με την απαλλαγή του κατηγορούμενου, έστω και για έλλειψη τοπικής αρμοδιότητας.

Ο Πιλάτος βγήκε στον εξώστη του Πραιτωρίου και αθώωσε γι' άλλη μια φορά τον Ιησούν λέγοντας «ιδού εγώ ενώπιον υμών ανακρίνας ουδέν εύρον εν τω ανθρώπω τούτω αίτιον ων κατηγορείτε κατ' αυτού. Αλλ' ουδέ Ηρώδης. Ανέπεμψα γαρ υμάς προς αυτόν. Και ιδού ουδέν άξιον θανάτου εστί πεπραγμένον αυτώ». (Λουκά ΚΓ' 15-16)

Οι Ιουδαίοι φώναζαν περισσότερο και στο δίλημμα του Πιλάτου προστέθηκε και το μήνυμα της γυναίκας του Πρόκλας «μηδέν σοι και τω δικαίω εκείνω. Πολλά γαρ έπαθον σήμεραν κατ' όναρ δι' αυτόν» (Ματθαίου ΚΖ'20). Αξίζει να σημειωθεί ότι η Πρόκλα βαφτίστηκε Χριστιανή και εορτάζεται η μνήμη της σαν αγίας στις 27 Οκτωβρίου.

Ο Πιλάτος παρουσίασε το Χριστό και το ληστή Βαρραβά μπροστά στο λαό και ρώτησε ποιόν από τους δύο να απολύσει για τη γιορτή του Πάσχα. Και ακούγονταν ακόμη δυνατότερες οι φωνές του όχλου που ζητούσε την απόλυση του Βαρραβά και τη θανάτωση του Ιησού.

Ο σκληρός τύρρανος, που ήτανε ταυτόχρονα άβουλος και αναποφάσιστος, διέταξε να μαστιγωθεί ο Ιησούς. Η μαστίγωση ήτανε σκληρή ποινή που συνόδευε την έσχατη ποινή της σταυρώσεως. Μπορούσε να επιβληθεί και σαν αυτοτελής ποινή. Σε καμιά περίπτωση όμως δε μπορούσε να επιβληθεί σε πρόσωπο που αθώθηκε ή έστω σε κατηγορούμενο πριν από την τελική καταδίκη του. Η νομοθεσία του Ιουλίου Καίσαρος (Τίτλος Ι θέμα 1ον και τίτλος 6ος θέμα 7ον) ήτανε σαφής και παρεβιάσθη κατάφορα.

Σκηνές που θα ντροπιάζουν την ανθρωπότητα και ειδικότερα την ανθρώπινη δικαιοσύνη ακολούθησαν. Μετά από το βάνουσο φραγγέλωμα στην αυλή του Πραιτωρίου έντυσαν το ματωμένο σώμα του ενανθρωπίσαντος Θεού με βασιλική χλαμίδα, στεφάνωσαν την κεφαλή του αιώνιου Βασιλέα με ακάνθινο στεφάνι και βασάνισαν και εξευτέλισαν τον αμνό του Θεού τον αίροντα την αμαρτία του κόσμου. (Ιω. ΙΘ' 1-3)

Ο εκπρόσωπος της ανθρώπινης δικαιοσύνης, ο Πιλάτος, βγήκε πάλε από το

Πραιτώριο, κάθισε στην δικαστική έδρα στο ύψωμα του Λιθόστρωτου και απευθυνόμενος στους αρχιερείς και τον όχλο «λέγει αυτοίς. Ιδε ο άνθρωπος. Ότε ουν είδον αυτόν οι αρχιερείς και οι υπηρέται, εκραύγασαν λέγοντες. Σταύρωσον σταύρωσον αυτόν. Λέγει αυτοίς ο Πιλάτος. Λάβετε αυτόν υμείς και σταυρώσατε. Εγώ γαρ ουχ ευρίσκω εν αυτώ αιτίαν. Απεκρίθησαν αυτώ οι Ιουδαίοι: ημείς νόμον έχομεν, κατά τον νόμον ημών οφείλει αποθανείν, ότι εαυτόν Θεού υιόν εποίησεν.» (Ιω.ΙΘ' 6-7)

Ο Πιλάτος αθώωσε το Χριστό για άλλη μια φορά, αλλά πάλε δεν τον απέλυσε. Και οι Ιουδαίοι παραδέχθηκαν ότι ο κατηγορούμενος βρέθηκε από το Μέγα Συνέδριο ένοχος θανάτου κατά το Μωσαϊκό δήθεν Νόμο γιατί απεκάλεσε τον εαυτό του υιό Θεού, πράγμα που απέκρυψαν από τον Πιλάτο μέχρι τη στιγμή αυτή.

Ο Πιλάτος παρέβη τη βασική νομική αρχή του Ρωμαϊκού Δικαίου «non bis in idem» (όχι δις επί της αυτής υποθέσεως) και ξαναμπήκε στο Πραιτώριο για να ανακρίνει και πάλε τον Ιησούν. Η νέα απροσδόκητη κατηγορία ότι «εαυτόν υιόν Θεού εποίησε», η επιβλητική προσωπικότητα του Κυρίου, η γαλήνη που ακτινοβολούσε, το μήνυμα της γυναίκας του Πιλάτου και ο θρησκευτικός φανατισμός των Ιουδαίων συγκλόνισαν και σύγχισαν τον Πιλάτο.

Ο Πιλάτος συνομίλησε πάλι με τον Κύριο. Ο κατηγορούμενος δεν ήτανε συνηθισμένος άνθρωπος και μιλούσε σαν να είχε θεϊκή εξουσία. Ο κατηγορούμενος ήτανε ανώτερος από το δικαστή του. «Εκ τούτου εζήτει ο Πιλάτος απολύσαι αυτόν.» (Ιω. ΙΘ'13)

Ξανακάθισε ο Πιλάτος στη δικαστική έδρα και άνοιξε νέα συζήτηση με τον όχλο σε μια τελευταία προσπάθεια να αποφύγει τη σταύρωση του Ιησού. «οι δε Ιουδαίοι έκραζον λέγοντες. εάν τούτον απολύσης ουκ ει φίλος του Καίσαρος. πας ο βασιλέα εαυτόν ποιών αντιλέγει το Καίσαρι» (Ιω.ΙΘ'13).

Το τελευταίο τέχνασμα των εβραίων συγκλόνισε τον Πιλάτο γιατί βρισκόταν σε κάποια δυσμένεια του αυτοκράτορα Τιβερίου (Ιωσήπου Lib. XIII, Cap. III, p.1) και αποφάσισε αμέσως να σώσει το τομάρι του παρά να υπερασπιστεί τη δικαιοσύνη. Για να αποφύγει το βάρος της άδικης καταδίκης δεν εξέδωσε δικιά του απόφαση αλλά «λαβών ύδωρ απενίψατο τας χείρας απέναντι του όχλου λέγων. Αθώος ειμί από του αίματος του δικαίου τούτου. Υμείς όψεσθε. Και αποκριθείς πας ο λαός είπε. Το αίμα αυτού εφ' ημάς και επί τα τέκνα υμών. Τότε απέλυσεν αυτοίς τον Βαρραβάν, τον δε Ιησούν φραγγελώσας παρέδωκεν ίνα σταυρωθή.» (Ματθ. ΚΖ' 24)

Εάν θεωρηθεί ότι η πράξη του Πιλάτου να νήψει τα χέρια του και να επιτρέψει στους Εβραίους να σταυρώσουν το Χριστό ισοδυναμεί με θανατική καταδίκη τότε

πρέπει να θεωρήσουμε ότι κατεδικάσθη ο Ιησούς σε θάνατο επί εσχάτη προδοσία επειδή παρουσιαζόταν σαν βασιλέας, πράξη αντίθετη προς την Lex Julia Majestatis και τα Crimina Imminutae Majestatis.

Και ακολούθησε η εκτέλεση. Οι άνθρωποι σταύρωσαν τον ίδιο το Θεό τους. Και στάθηκαν οι Εβραίοι απέναντι από τον Σταυρό και έβριζαν και κοροΐδευαν. (Μάρκον ΙΕ΄31) «Ομοίως δε και οι αρχιερείς εμπαίζοντες προς αλλήλους μετά των γραμματέων έλεγον άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι.» Παραδεχόταν δηλαδή και ενώπιον του Σταυρού ότι ο Χριστός έκανε θαύματα και έσωσε άλλους.

Σταυρώθηκε λοιπόν ο Χριστός και απέθανε και την τρίτη ημέρα ανεστήθη. Τι απέγιναν όμως οι άνθρωποι που ήταν υπόλογοι για την άδικη καταδίκη Του;

Ο προδότης Ιούδας επέστρεψε στον Ναό, έριξε πίσω τα τριάκοντα αργύρια και κρεμάστηκε σε δένδρο έξω από την Ιερουσαλήμ και αυτοκτόνησε.

Στο βίο της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής (Μέγας Συναξαριστής, Έκδοση Ε, Τόμος 7ος, σελ. 425) αναφέρεται ότι πήγε στη Ρώμη και κατήγγειλε στον Τιβέριο Καίσαρα τον Πόντιο Πιλάτο και τους αρχιερείς. Ο Καίσαρας ακούοντας για τα θαύματα του Χριστού και γνωρίζοντας ότι κατά τον χρόνο της σταύρωσης, έγινε σκότος σε ολόκληρη την οικουμένη διέταξε την προσαγωγή του Πιλάτου, του Άννα και του Καϊάφα στη Ρώμη.

Ο Καϊάφας πέθανε κατά το ταξίδι και ο Άννας εκτελέστηκε στη Ρώμη.

Ο Πιλάτος φυλακίστηκε έξω από τη Ρώμη και πέθανε στην φυλακή. Αντίθετα στα «χρονικά» του Ζωναρά, βιβλίο Στ΄, γράφεται ότι ο διάδοχος του Τιβερίου ο Καλλιγούλας εξόρισε τον Πιλάτο στην Γαλλία και στο Γ΄ βιβλίο της Εκκλησιαστικής Ιστορίας του Ευσέβιου γράφεται ότι ο Πιλάτος όταν ήταν εξόριστος στην Γαλλία ήρθε σε απόγνωση και αυτοκτόνησε.

Αυτά λοιπόν για τη δίκη του Χριστού και για τη δίκη των δικαστών Του, στην οποία ο Αυτοκράτορας κατεδίκασε τους δικαστές και κατά συνέπεια αυτή η απόφαση αποτελεί την έβδομη και τελική αθώωση του Χριστού.

Στην εβραϊκή δίκη του Μεγάλου Συνεδρίου σημειώσαμε 16 από τις παραβάσεις του Μωσαϊκού Νόμου. Στη δίκη του Πιλάτου σημειώσαμε άλλες 16 σοβαρές παραβάσεις του Ρωμαϊκού Δικαίου.

Η όλη όμως διεξαγωγή των δικών, από τη βραδινή σύλληψη μέχρι την μεσημβρινή Σταύρωση, οι ψευδείς και εναλλασσόμενες κατηγορίες, η συνεχής εναλλαγή της δίκης και της ανάκρισης, η μεταφορά του Χριστού από τα σπίτια των αρχιερέων στο Πραιτώριο, στο λιθόστρωτο, στον Ηρώδη, οι βασανισμοί του κατηγορουμένου και η Σταύρωση Του ενώ βρέθηκε 6 φορές αθώος από τον Πιλάτο και τον Ηρώδη, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν σαν δίκη, ούτε σαν παρωδία δίκης αλλά σαν το μεγαλύτερο κακούργημα της ανθρωπότητας και την αιώνια ντροπή που βαρύνει τον κόσμο όλο.

Μεγαλύτερο έγκλημα δε μπορούσε να διαπράξει ο άνθρωπος. Και όμως τον Σταυρό του θανάτου μετέτρεψε ο Κύριος σε ξύλο της ζωής και το μέγα έγκλημα το μετέτρεψε σε Θείο Σχέδιο Σωτηρίας για μας, τους δήμιούς Του. Τίποτε αντάξιο της θυσίας Του δεν έχουμε να του αντιπροσφέρουμε και περιοριζόμαστε στο μυστήριο της Θείας Μεταλήψεως. Το Αίμα του Χριστού δεν είναι «εφ' υμάς και επί τα τέκνα ημών» αλλά μας προσφέρεται για να σωθούμε εμείς και τα παιδιά μας...

Ευχόμαστε η Σταυρική θυσία του Κυρίου μας να σώσει εμάς από την δικαία καταδίκη.

Από: [Παιδαγωγικό Ινστιτούτο Κύπρου](#)

Επιμέλεια: [Sophia Drekou/Αέναη επΑνάσταση- sophia-siglitiki.blogspot.gr](#)